

Şeytan Disko

Yaprak Öz

Cam Oda

Bir evdeyim. Eğlence gibi bir şey var evde... Müzik sesi işitiyorum. Üst katta, geniş bir odadayım. Üst katta olduğumu çok iyi biliyorum, çünkü tavandan yere kadar inen pencerelerden dışarıdaki çam ağaçlarının tepelerini görebiliyorum, gökyüzüne doğru sivrilen ve rüzgârla kıpırdayan dallarını... Pencereler iki duvarı boydan boya kaplıyor; odanın sağ tarafında ve karşımda bulunan duvar tamamen cam. Perde yok. Dışarısı karanlık, gece. Odanın ışıkları çam ağaçlarının dallarını aydınlatıyor. Dışarıda bir orman var, bunu biliyorum. Ormanı hatırlıyorum. İçerideki insanları da biliyorum, sanki tanıyorum onları. Belki orada, o gece tanıştım bazılarıyla. Güzel bir oda burası. Fazla eşya yok, yalnızca koltuklar, sehpa... Eşyaların ayrıntılarını hatırlayamıyorum. İçeri girdiğimde insanlar dönüp gülümsüyor bana, bir şeyler söylüyor, başlarıyla selamlıyorlar. Arkamda bir kapı var, oradan içeri girdim. Yanımda duran biri ya da birileri var. Saçlarımı hatırlıyorum; uzun, göğüslerimin altında, düz. Sarı saçlarım var; platin sarısı gibi, parlaklıkları gözümü alıyor. Sürekli aşağı bakıyorum, başım dönüyor, düşecek gibi oluyorum. Saçlarımın uçları çok sarı, gözlerim acıyor onlara bakınca. Üzerimde de parlak renkli giysiler var ama nasıl olduklarını hatırlayamıyorum, salondaki eşyalarla aynı belirsizlikte giysilerim. Tek emin olduğum, çıplak dizlerimin bir karış kadar üzerinde biten mini eteğim ve uzun, beyaz deriden çizmelerim. Aşağıya, çizmelerime baktığımı hatırlıyorum; küçük, kare şeklinde topukları var, 60'lı yıllardaki ayakkabıların topukları gibi. O odada, içindeki insanlarda ve kendimde, bu zamana ait olmayan bir şeyler var, şimdiki zamanda yahut geçmişim-

de yaşadığım hiçbir dönemde olmayan bir his; ne 70'lerdeyiz, ne 80'lerde ne de 90'larda... Daha eski bir zamandayız. Sanki 60'lardayız, öyle hissediyorum. Altmışlı yıllarda olduğumu nasıl bildiğimi anlayamıyorum ama bundan eminim. Sonrasında hissettiklerimi nasıl bildiğimi de anlayamıyorum, ancak kesin olan bir şey var; ansızın kötü bir duygu oluşuyor içimde. Bu duyguyu kendime açıklayamıyorum. Odadakiler gülüp konuşuyor, ben yere bakıyorum, yerde açık renkli bir halı var. Haliya bakıyorum, çizmelerimi görüyorum, çıplak dizlerimi, mini eteğimi, üzerimdeki parlak renkleri... Hep aşağıya bakıyorum, sapsarı saçlarının uçlarını görüyorum, sallandıklarını... Bana bir şey oluyor, baş dönmesi, fenalaşma gibi... O zaman kötü şeylerin başıma geleceğini anlıyorum. İnsanlar oturdukları yerden bana bakıyor, bakışlarındaki endişeyi fark ediyorum. Sonra, arkamdaki kapının gerisine, karanlık bir yere götürüldüğümü biliyorum. O yerle ilgili hiçbir şey hatırlayamıyorum ama eminim; orada çok kötü bir şey oluyor, çok kötü... Bu duyguyu anlatamıyorum şimdi. Çok korkunç... Ne olduğunu bilmiyorum. Ancak tecavüz, işkence ya da ölüm gibi bir şeye şahit olduğuma yahut bizzat kendim böyle bir olay yaşadığıma eminim. Bu duyguyu sözcüklerle anlatmam mümkün değil. Tüm bunları nasıl bildiğimi sormayın, açıklayamam. O odada geçirdiğim anlarla, sonrasında yaşadığım kötü şeyin bana hissettirdiklerini hatırlıyorum. Yaşadığım olay her ne ise, bende bıraktığı duygu kanımı donduruyor. Şimdiki hayatıma ait değil bu görüntüler, eski bir zamana ait. Cam odada, ben doğmadan önceki bir zamandan kalma duygular var.

“Bunu bir anı gibi mi hatırlıyorsunuz, Deniz Hanım?”

“Evet. Kesinlikle bir anı bu.”

“Rüya olmadığına eminsiniz, öyle mi?”

“Eminim.”

“İlk ne zaman hatırlamaya başladığınızı çıkarabiliyor musunuz, yani ne zamandır bu görüntüler zihninizde?”

“Yaz başından beri... Kendimi kötü hissetmeye başladığımdan beri desem daha doğru olacak... Bir gün can sıkıntısı içinde öylece otururken aklıma düşüverdi. Hani gördüğünüz ama unuttuğunuz bir rüyayı bazen parça parça hatırlarsınız ya, aynen öyle. Ama hatırlamaya başladığım anda rüya olmadığını biliyordum. Beni şaşırtan, hatta ürküten de bu oldu zaten. İlk başlarda bölük pörçük düştü aklıma... Sonraları, zamanla başka ayrıntıları hatırlamaya başladım. Çok tuhaftı... Reenkarnasyon geçiren insanlara böyle olurmuş, biraz araştırdım. O zamandan beri aklımdan atamıyorum bu anıyı, o odayı, şimdiye ait olmayan ve beni korkutan duyguları...”

“Anlıyorum...”

“Hayır, anlamıyorsunuz. Bence zihnimin ürettiği hayaller olduğunu, depresif ruh hâlimden kaynaklanan çarpık düşüncelere kapıldığımı düşünüyorsunuz... Ya da bir rüya olduğundan eminsiniz, kendimi bunun bir rüya değil de gerçek bir anı olduğuna inandırdığımı varsayıyorsunuz. Öyle değil mi?”

“Ben anlattıklarınıza bilimsel yaklaşmak zorundayım. Size, anlattıklarınız reenkarnasyon olabilir, diyebilecek durumda değilim... Siz de çok iyi biliyorsunuz, akıllı bir genç hanımsınız.”

“Size hak veriyorum tabii, inanmanızı beklemiyordum, zaten ben de inanıp inanmama sınırında gidip geliyorum. Hissettiklerimden eminim ama... Yine de ara sıra... Ya reenkarnasyon yoksa, ya karmaşık zihnimin oynadığı bir oyunsa bu anı. Ya yanılıyorsam... Hep bu sorularla boğuştum, boğuşuyorum. Tek istediğim, size böyle şeyler anlatan, yani yaşanmış bir an kadar gerçek anıları olduğunu söyleyen, benimki gibi görüntülerle boğuşan başka hastalarınız var mı? Yani bunun bir adı var mı, ne bileyim... Bir

şeye inanmak, bir şeylerden emin olmak istiyorum... Aslında reenkarnasyona inanmak istemiyorum. Mantıklı bir açıklamaya ihtiyacım var. Bu aralar, yani size gelmeye karar verecek raddeye beni getiren bunaltılarımınla boğuşmaya başladığımdan beri, anlattığım o görüntüler çok sık geliyor aklıma, sanki tekrar tekrar yaşıyorum. O zaman da kendimi garip hissediyorum, deli gibi...”

“Reenkarnasyondan bahseden hastam hiç olmadı açıkçası. Ancak bu, sizin durumunuza açıklık getiremeyeceğim anlamına gelmesin. Bana gelen insanların bazıları, ciddi ruhsal rahatsızlıkları olan hastalarım, çeşitli görüntülerden söz ederler. Sizinki gibi, rüya olmadığından emin olduklarını iddia ettikleri anılar anlatanlar olur... Ancak sizin ciddi bir ruhsal rahatsızlığınız yok Deniz Hanım. Yalnızca çözmemiz gereken bazı sorunlarınız var; seansımızın başında anlattıklarınızdan bu sonucu çıkarıyorum. Depresyona girmişsiniz, ilk izlenimlerime göre durumunuzda bir acayiplik yok.

Sorunlarınızla yüzleştüğünüzde, hayatınızda sizi rahatsız eden şeyleri kabullendiğinizde ve varlığınıza anlam katacak birtakım amaçlar edindiğinizde kendinizi daha iyi hissedecek, gündelik yaşama daha kolay uyum sağlayacaksınız. Size ilaç yazacağım, bir anti-depresan. Terapi ve ilacın yardımıyla içinde bulunduğunuz ruh hâlini değiştireceğimizden eminim. Anlattığınız geçmiş zaman görüntüsü hakkındaysa henüz yorum yapamam. Açıkçası, bir anı olduğuna kendinizi inandırdığınız bu görüntünün, gördüğünüzü hatırlamadığınız bir rüya olduğunu düşünüyorum. Bu rüyayı görmenizin de mutlaka psikolojik açıklaması vardır. Terapiniz sırasında bu açıklamayı bulacağımızdan eminim.”

“Hayaller gören bir deli değilim yani, öyle mi?”

Doktor Aziz Bey güldü. Bu gülüş, “deli” olmadığının kanıtıydı benim için. Anlattığım “cam oda” görüntüsünün

rüya olduğuna inanıyordu, yüzünden bunu çıkarabiliyordum. Konu kapanınca biraz daha konuştuk. Çoğunlukla annemle ilgiliydi konuştuklarımız. Aziz Bey, annemin üzerimde aşırı baskı oluşturduğu, hayatıma çok fazla müdahale ettiği kanısındaydı. İlk halletmemiz gereken sorunun, annemle arama mesafe koymak olduğunu söyledi. Bu konuda bir süre konuştuktan sonra görüşmemiz bitti ve epey rahatlamış olarak güneşli caddeye çıktım, muayenehaneden eve dek günlerdir hissetmediğim bir huzurla yürüdüm. Aziz Bey'e yakınlık ve güven duymuştum. Ayaklarım geri geri giderek vardığım muayenehaneden çok ferah çıkmıştım ve kendimi iyi hissediyordum.

Eve yaklaşırken annemle ilgili konuştuklarımızı düşünmeye başladım. Eli kulağında, arayacaktı birazdan, görüşme saatimin bittiğini hesaplayıp hemen telefona sarılacak, sıkıştıracaktı beni. "Söyledin mi, anlattın mı?" diye başlayacak, henüz anlatmadığımı öğrenince küplere binecek, deli edecekti beni ve yine kavga edecektik. Anlattım desem, "Ne dedi peki, ne dedi, neymiş, nasılmış..." diye sıkıştıracaktı bu sefer. Bunları düşününce nefesim tıkanır gibi oldu, içimi sıkıntı kapladı.

Tam apartman kapısını açarken telefonum çaldı. Tabii ki annemdi. *Şimdi açmazsam hiç kurtulamam, sapık gibi ben açana dek arayıp duracak*, diye geçirdim içimden. Telefonu açıp kısaca bilgi verdim. Beklediğim kadar sıkıştırmamıştı, daha çok ağzımı arar havalarında yapmacık bir ilgiyle konuşuyordu. Biraz şaşırdım. Terapiye başlamam, annemin baskılarını azıcık bile olsa hafifletecekse iyiydi. Geriye, akşam evde Alp'e yapacağım açıklama kısmı kalmıştı. Annemden sonra Alp'le uğraşmak neredeyse önemsiz bir ayrıntıydı. Beni anlamasa da, evliliğimizin yolunda gitmesi, gündelik düzenimizin bozulmaması, cinsel hayatımızın tekrar başlaması için her türlü sessizliğe göğüs gerebileceğini bildiğimden, işim daha kolaydı. Biraz anlat-

tıracak, sonra beni anlıyormuş gibi yapacak, hatta belki kısmen anlayacaktı. Azıcık ağzımı arar, cinsellikle ilgili konulara girip girmediğimi, yakın zamanda cinsel hayatımızda bir değişiklik olup olmayacağını kestirmeye çalıştıktan sonra beni rahat bırakırdı.

Akşam tahmin ettiğim gibi geçti. Fazla ayrıntıya girmeden psikiyatrla görüşmem hakkında Alp'le yaptığımız konuşma, suskunlukla dolu bir akşam yemeği, biraz televizyon... Yatağa girdiğimizde de tahmin ettiğim üzere Alp'in yanaşması, artık içimi kaldıran dokunmalar eşliğinde beni sevişmeye teşvik etme çalışmaları... Arkamı dönüp hemen uyumaya zorladım kendimi. Hiçbir şey söylemedim. O da pes edip uyudu. Terapiye gider gitmez rahatlayıp bana dokunmasına izin vereceğimi sanıyordu herhalde.

Gözlerimi kapatıp hayalimde cam odayı canlandırdım ve o gün Aziz Bey'e anlattığım görüntüleri yeniden düşündüm. Yaşamıştım o anı, biliyordum bunu, emindim işte... Gözümün önünde her canlanışında, içimi buz gibi bir ürpertiyle dolduran cam oda gerçektir.

Tatlı Hayat

Ertesi sabah korkunç bir bezginlikle uyandım. Ne yüzümü yıkamak ne de kahvaltı etmek istiyordum. Bir süredir zorlukla gerçekleştirdiğim gündelik eylemlerin yarattığı bıkkınlık dayanılmaz hâle gelmişti. O sabah Alp'i geçirmek için kalkmamıştım. Aramızda giderek artan soğukluğa rağmen evliliğimizin başından beri hiç aksamayan düzenimize bağlılığım bile sekteye uğramaya başlamıştı. Alp her zamanki sakin ve uyumlu tavrıyla, kendimi toparlamamı beklediğini ima eden bir tutum takınmış, sabırla hareket ediyordu. Onun bu tavrından dolayı, depresyonumun ilk zamanlarında ona minnet duyarken, artık tiksitmeye başlamıştım. Kavgaya etsek, bağırırsak, çağırırsak, birlikte sinir krizleri geçirsek, sonra da barışsak, belki içimde sönmeye yüz tutmuş bir şeyler alevlenecekti. Hatta bu durum bana tutkulu gelecek, sanki onu yeniden isteyecektim. Böyle bir şey olsa, birkaç aydır bitmiş olan cinsel hayatımız yeniden başlayabilirdi belki.

Evimizin içinde hayat yoktu. Alp'in sonu gelmez sükûneti beni deli ediyordu. Delirdiğim, bağırmaya çağırmaya başladığım, evliliğimizdeki sorunları dile getirmeye yeltendiğim anlarda Alp, sinir nöbetlerimi müthiş bir olgunlukla karşılıyor, kısa cevaplar dışında benimle konuşmuyor, kendi kendime yaptığım kavganın geçmesini bekliyor, kesinlikle tartışmaya katılmıyordu. Tepkisizliği ağlama nöbetlerimle son buluyordu. Sonra gelip saçlarımı okşuyor, bana sarılıyordu ama son zamanlarda buna da tahammül edemez olmuştum. Yine de her sabah o işe gitmeden önce kalkar, kahvaltı hazırlar, kendime biraz çekidüzen verip hoş görünmeye çalışır, onu uğurlardım. Bunlar be-

nim için evliliğin, bağlılığımızın gerekleriydi. İyi huylu, beyefendi kocamın bu sükûneti, yıllardan beri ilk kez beni rahatsız ediyordu. Sanki değişiyor, başka biri oluyordum.

İlk başlarda, otuzlu yaşların sonuna yaklaşmanın getirdiği geçici bir bunalım olarak gördüm bu durumu. Ne kadar kötü hissedersen hissedeyim, gündelik yaşamın akışını bozmadan sürdürdüm her şeyi ve düzenimiz bozulmasın diye kendimi zorlayarak kocamla sevişmeye devam ettim. Ancak bir süre sonra, bunun geçici bir dönem olmadığını, yalnızca evliliğimden değil, her şeyden sıkılmaya başladığımda anladım. Basit bir bunalımdan biraz fazlasını yaşıyordum ve iç sıkıntılarım her geçen gün daha da dayanılmaz oluyordu. Birkaç ay içinde Alp'ten nefret eder hâle gelmiştim. Bana dokunmasını kesinlikle istemiyordum. Cinsel hayatımız bitmişti. Bana yaklaştığı anda kendimi âdeta kilitliyordum.

Depresyona girdiğimi kabullendikten sonra kocam, yoğun iş hayatından bana daha fazla zaman ayırır oldu. Hafta sonları ofise gitmemeye başladı ve arada bir İstanbul dışındaki çeşitli yerlere günübirlik gezilere gider olduk. Bu geziler o günlük beni rahatlatıp biraz huzur verse de, eve döndükten birkaç saat sonra yine kendimi çok kötü hissetmeye başlıyor, Alp'e sataşp kavga çıkarmaya çalışıyordum. Kesinlikle kavga etmeyeceğini, bana hep destek olacağını her seferinde aynı tekdüze ve cici bici ses tonuyla tekrarlaması beni daha çok çıldırtıyordu. "Ben hep böyleydim, beni bu hâlimle sevip kabullendin, şimdi neden değiştirmeye çalışıyorsun?" diyor, kısa cevaplar dışında sabırla susuyordu. Ona göre "biz"de sorun yoktu. Bunalımımın nedeni, çocuğumuzun olmaması, bir işte çalışmamam, sonuç olarak kendimi oyalayacak, o yanımda yokken hayatıma anlam katacak bir amaç edinmememdi. Bu noktada haklıydı. Çocuğumuz olmuyordu. Ancak tedavi görürsek çocuk sahibi olma ihtimali vardı.

Evlendikten birkaç yıl sonra, yeni arayışlara girmek için iş hayatına ara vermiş, çalıştığım bankadan ayrılmış ve beni tatmin etmediğini düşündüğüm ofis yaşantısı dışında ne tür işler yapabileceğimi bulmaya çalışmıştım. Kısa bir süre, yeni doğum yapmış kuzenimin restoranıyla ilgilenip işletmeciliğini yapmıştım. Bebek sahilinde, havalı, lüks bir restorandı; gelen giden şık müşterilerin varlığıyla biraz sosyalleşmiş, ofis ortamı gibi sıkıcı olmayan restoran atmosferinde sürekli bir şeylerle oyalanmıştım. Ancak birkaç ay sonra sıkılmaya başlamış, kuzenime bu işi devam ettiremeyeceğimi, yerime başka birini bulmasını söylemiştim. Kuzenim, bebeği biraz büyüyene dek idare etmemi, sonrasında nöbetleşerek restoranla ilgilenebileceğimizi söylediyse de kabul etmedim. Bir tür şımarıklıktı belki yaptığım. Hayalimdeki iş bu değildi, ne olduğunyuysa bir türlü bulamıyordum.

Bir süre yemek kursuna gittim ve pahalı malzemelerle pişirilen süslü yemekler yapmayı öğrendim. Kurs bitince gündüzleri eve kapanmaya alıştım ve bütün günümü, yemek yaparak yahut moda dergileri okuyup film izleyerek geçirmeye başladım. Zamanla internete dadandım ve saatlerce yemek, moda, tasarım sitelerinde zaman harcar oldum. Üniversitedeki ve bankadaki arkadaşlarımdan neredeyse kopmuş, annemle çok sık görüşmeye başlamıştım. Böylece, annemin baskıcı kişiliği beni eskisinden fazla etkiler hâle gelmişti.

Alp beni anladığını söylüyor, çözüm olarak tedavi görmemizi ve çocuk sahibi olmamızı öneriyordu. Kendimi anneliğe bir türlü hazır hissedemiyordum. “Biraz daha zaman geçsin” diyerek onu atlatıyordum. Galiba rahat hayata fazla alışmış, soğumaya başladığım kocamdan çocuk sahibi olmaya cesaret edemez hâle gelmiştim. Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, o sıralarda kayınvalidem ve kayınpederimle de aram açılmıştı. Torun istediklerine

dair imaları, her görüşmemizde artmaya ve beni daha da çok bunaltmaya başlamıştı. Bir süre sonra bu imalar, iğnelayici laflar sokmaya, baskıya, surat asmalara dönüşünce, bir akşam yemeği sırasında patladım ve kayıinvalidemle korkunç bir kavga ettik. İki gün sonra, isteksizce de olsa barışmamıza rağmen, o kavgadan sonra hiçbir zaman eski hâlimize dönemedik ve bir araya her gelişimizde ufak tefek gerginlikler yaşamaya devam ettik. Onun tarafını tutan kayınpederimin de desteğiyle, gerginlikler kavgaya dönüşmeye başladı. Sonrasındaysa, bayram, düğün, nişan gibi mecburen bir arada bulunmamız gereken durumların dışında görüşmez olduk.

Alp, anne ve babasının yanındayken sessiz kalıp tartışmalara hiç karışmasa da, baş başa kaldığımızda annesinin değil, benim çıkışlarımı saygısızca bulduğunu ima eden tavırlara bürünüyordu. Beni hatalı buluyor, ne olursa olsun, annesini ve babasını idare etmem gerektiğini düşünüyordu. Bütün bu olanlardan sonra, Alp'ten uzaklaşmıştım. Onu yalnızca vazgeçemeyeceğim bir alışkanlık gibi görmek olağan hâle gelmişti. Kocam, benim için başka bir anlam ifade etmiyordu artık. Bir süre, günlük hayatımı bu bakış açısıyla sürdürdüm. Boşanacak, düzenimi değiştirecek, yeni bir yaşama başlayacak kadar cesur değildim.

Cinsel hayatımız sona erdiğindeyse tehlike çanları çalmaya başlamıştı. İlk başlarda, ilişki sırasında ani mide bulantılarıyla kıvranmaya başladım. Duygusuzca sevişmelerimiz artık dayanılmaz hâle gelmişti. Yanımda uzanan adam bana bir yabancı gibiydi. Geçici bir durum olduğunu düşünerek kendimi zorladım; öyle ya, evliliklerde olurdu böyle şeyler... Kendimi zorladıkça, mide bulantılarına baş dönmeleri eklendi. Bir süre sonra da, ilişki sırasında ağlama huyum başladı. Bir gün anneme, Alp'e yaklaşmayı midemin kaldırmadığını, artık beraber olamadığımızı ağlayarak anlattığımda, annem küplere bindi. Boşanmak henüz

aklımdan geçmese bile, annem bu seçeneğe başvurabileceğimi düşünmüş, evliliğimi kurtarmak için kolları sıvamıştı. Alp'ten ayrılmayı göze alamayacak kadar korkak ve bezgin bir ruh hâlinde olduğum hâlde, paniğe kapılan annem gizlice Alp'le konuşmuş, sorunlarımızdan haberdar olduğunu ima etmiş ve bir psikiyatra görünürsem rahatlayabileceğimi, evliliğimizin eski düzenine kavuşabileceğini belirtmişti. İkisi benim adıma karar vermişlerdi bile. Kendimi çok çaresiz hissettiğim için inat etmeyip doktor önerisini kabul ettim ve yaz tatilinden döner dönmez Aziz Bey'le randevum ayarlandı.

Bu yeni dönemle birlikte Alp'e ve anneme karşı hissettiğim kızgınlık uç boyutlara varmıştı. İkisine de bağlıydım ama aynı zamanda içimden onları bir güzel dövmek geçiyordu. Nefret duygum, sevgi ve bağlılık duygularım kadar yoğunlu. Bazı anlarda, Alp'e minnet ve güven duyuyordum, çünkü bıkmadan benimle uğraşıyor, sabrediyor, destek oluyor, durumumu kabulleniyor, kendi bildiği yolda elinden geleni yapıyordu. Başka anlardaysa ondan nefret ediyordum, çünkü gündelik yaşamı geçirdiğim bunalım yüzünden sekteye uğramış, yaşamak istediği, tıkr tıkr işleyen, "mükemmel" hayat bozulmuş, ayrıca cinsel açıdan karısıyla rahatlayamaz olmuştu. Aslında öncelikle beni değil, kendi hayatını düşündüğünü, beni bu hayatın eksilmez bir piyonu olarak gördüğünü, onun canlı şişme bebeği olduğumu düşünmekten kendimi alamıyordum. O zaman içim nefretle doluyordu.

Anneminse vefakâr, sonsuz destek veren, çocuğu için her şeyi yapabilecek görüntüsü altında, Alp'le ayrılırsak benimle nasıl baş edeceğini bilemeyişi, kendi başarısız evliliğinden sonra biricik kızının da evliliğinin başarısızlıkla sonuçlanmasına katlanamayacağı gerçeği yatıyordu yahut ben bu hisse kapılıyor, kendimi buna inandırıyordum. Kızının mükemmel olmadığını bir türlü kabul ede-

memesi ve bir zamanlar nahoş dedikodularla çevrelenen kendi evliliğinden sonra katlanmak zorunda kaldığı şeylere bu sefer kendi kızında katlanacağı, el âlemin lafına göğüs germek zorunda kalacağı endişesiyle bana destek olduğunu düşünüyor, annemden nefret ediyordum. Neyse ki, onunla kavga edebiliyordum. Ben bağırıp çağırdığımda o da bağırıyor, ne kadar sinirlensek de sonunda ağlaşıp barışıyor, düşe kalka olsa bile iletişim kurabiliyorduk.

Aziz Bey'le ilk görüşmemin ertesi günü, bu düşünceler kafamın içinden geçerken, o korkunç bezginliğimden beklenmeyecek bir güçle dışarı çıktım. Kahvaltı hazırlayamayacak kadar isteksiz olduğumdan, önce pastaneye gittim, poğaça aldım. Sonra kırtasiyeden kalın bir defter satın alarak bakkala uğrayıp bir paket sigarayla eve döndüm. Eve gelip çay demledim, artık açlıktan kazınmaya başlayan midemi poğaça ve çayla yatıştırdım. Ardından bir sigara yaktım; üniversite yıllarımdan beri ilk kez yapıyordum bunu. Evlendiğimizde, Alp'in ısrarı üzerine sigarayı bırakmışım. Sağlıklı, düzgün bir yaşama inanan kocama ayak uydurmuşum. Ergenlik yıllarında, yazlıktaki arkadaşlarıma katılıp içmeye başladığım ve evlendikten sonra bıraktığım sigaraya yeniden başlama isteği başımı döndürmüştü. İlk sigaramın ardından müthiş bir rahatlama ve canlanma duygusu oluştu içimde. Sanki sıkıcı hayatımda yeni bir şey olmuştu, çok heyecan verici bir şey. Bir sigara daha yakıp masanın başına oturdum ve defterime notlar almaya başladım. Aziz Bey'le bundan sonraki görüşmelerimde konuşmak istediğim yahut istemesem de konuşmam ve çözmem gerektiğini düşündüğüm şeylerin listesini yapmaya başladım. Liste, anlam vermek istediğim hayatımın önemli olaylarını tarih sırasına göre gözümün önüne dökmüştü.

1- Babamla ilgili yaşadığımız sorunlar ve babamın ölümünden sonra yaşadığımız sorunlar.

2- *Büyükada’da olanlar.*

3- *Üniversite yılları ve Alp’le tanışma.*

4- *Evlilik ve iş hayatı.*

5- *Kendimden nefret, iç sıkıntısı, öfke, suçluluk, kafa karışıklığı... vb duyguların ortaya çıkması.*

a) *Alp’e ve anneme sinir olmaya başlamak.*

b) *Her konuda ama en çok cinsellikte isteksizlik, hayatın anlamsız gelmesi, sürekli uyuma isteği.*

c) *Dönüp dolaşıp Büyükada’yı düşünmek ve Levent’i özlemek, bunlara bağlı olarak baş etmekte zorlandığım suçluluk duygusu. Suçluluk duygusu iki kola ayrılıyor: Birincisi, artık “o” sırrı saklayamayacak kadar kötü hissediyorum kendimi. İkincisi, Levent’i her aklıma getirip heyecanlandığımda Alp’i aldatıyormuşum gibi geliyor.*

d) *“Cam oda” görüntüleri, o görüntülerdeki tuhaf, korkunç duygu. Görüntülerin zihnimi sürekli meşgul edip beni rahatsız edecek bir takıntıya dönüşmeye başlaması, reenkarnasyona merak salmam ama diğer yandan bu düşünceyi saçma bulduğum için kendimi daha kötü hissetmem.*

Listeyi bitirdikten sonra bir süre maddelere göz gezdirdim. Bunları yazmak iyi gelmişti ama zihnim yeni bir soruyla meşguldü. Büyükada’da olanları Aziz Bey’e anlatabilecek miydim? Bu, yeni ve daha büyük sorunların başlangıcı olmaz mıydı? İş büyüyebilirdi. Dahası, tehlikeli bir durumdu. Bunca yıl sonra, olanları deşmek iyi bir fikir miydi? Öte yandan, o zaman olanlar, artık taşıyamayacağım kadar ağır bir yüke dönüşmüştü. Ancak korku sonunda baskın geldi ve listenin ikinci maddesinin yanına bir yıldız çizdim. Bu işaret, “Büyükada’da olanların tamamını anlatma, dışarıdan bilindiği gibi anlat” demekti.

Çayımı tazeledim ve salonun küçük balkonuna çıkıp sigara yaktım. Biraz rahatlamıştım. Demek ki yazmak beni

sakinleştiriyor, zihnimi berraklaştırıyordu. Öğlen saatleriyle hareketlenmeye başlamış Valikonağı Caddesi'ne bakarak sigaramı tütürürken, karşı kaldırımdan geöen bir kızla göz göze geldim. Yirmili yaşlarda, vasat kılıklı, sıradan ama hoş bir kızdı ancak bakışından benimki kadar "hoş" bir hayatı olmadığı izlenimini edinmiştim. Kız bana öyle bir bakmıştı ki, kendimi pek "şanlı" hissetmiştim. Belki de o çalışmak ve para kazanmak zorunda olduğu için tıkılıp kaldığı sıkıcı ofisinden öğlen tatili için ıkımış, basitçe bir şeyler atıştırıp geri dönecek biriyken, ben alışmayan, Nişantaşı'nın "zen- ğin" işi binalarından biri olan Germiyan Apartmanı'nın ikinci katındaki süslü balkonunda, rahat hayatına bir sigara molasıyla devam eden, saçları sarıya boyalı, yazları yapılan uzun tatiller yüzünden her daim bronz tenli, tasasız hayatıyla öğleden sonra alışverişe çıkıp evine pahalı mağazaların paketleriyle dönen, imrenilecek biriydim.

Yaşamım boyunca, ne çalışıp para kazanma gibi bir derdim olmuştu ne de istediğim şeyleri elde etmek için bir çabam. Yaşamım saat gibi işlemiş, her şey önüme gelmişti: Maddi açıdan rahat geöen bir çocukluk, özel okullarda iyi eğitim, ergenlikte bol eğlence ve arzu edilen her şeyin -Levent dışında- elde edildiği bir genç kırlık, fena çalışmayan bir zekâ ve hırslı bir annenin çabaları sonucu iyi bir üniversite eğitimi, evlenmeye uygun bir erkekle tanışıp anlaşmak ve hemen evlenmek, laf olsun diye çalıştıktan sonra "kendini bulmak" adına çalışmaya ara verip cici bir ev hanımı olmak... Nişantaşı'nda güzel bir apartman daire- si, şarap dolu bir mutfak, şık mobilyalar, haftada üç kez gelen temizlikiyle düzeni hiç bozulmayan ev hayatı, çoğu bir kez giyilmiş pahalı kıyafetler ve ayakkabılarla dolu elbise odası, okurken yarım bırakılan yahut yalnızca raflar havalı görünsün diye alınmış kitaplarla dolu kitaplık, son model otomobil, nerede canım isterse orada tatil, dedemden kalma dairelerden gelen kira geliri ve kendi şirketine

sahip inşaat mühendisi kocam Alp Karatay'ın getirdiği parayla yapılan alışverişler, bol keseden savurmalar; kısacası tatlı hayat.

Hayatımın tek kusuru, kocamla beni tanıyanların biraz acıyarak dudak büktüğü yegâne şey, çocuğumuzun olmayışydı. Ailemi yakından tanıyanlar içinse, babamın annemle bana geçmişte yaşattığı trajik durumdu. Ancak cadde-den geçen sıradan bir kızın balkonda gördüğü kadın için, bundan iyisi can sağlığı olmalıydı.

O gün, uzun zaman sonra biraz canlandığım bir gün olarak kazındı aklıma. Temizliğe gelen yardımcıma yüklemeyi planladığım ufak tefek ev işlerini kendime şaşarak ben yaptım, duş alıp saçıma başıma çekidüzen verdim. Öğleden sonra bezginlik uykusu bastırmasına rağmen çok az uyudum ve akşamüstü yemek pişirdim. Alp eve geldiğinde sofraya hazır ve şarap açmıştım. Sevgili kocam çok şaşırtıp boynuma sarıldı, gelip gidip beni sıkıştırdı, öptü. Çok sevinmişti. Bir ara ben tuvaletteyken gizlice anneme telefon açıp bu olumlu gelişme hakkında bilgi verdiğine eminim. Yalnızca, yemek sonrası şaraplarımızı içerken sigara paketini ortaya çıkarınca yüzüne bir gölge düştü. Tavrımı koydum. “İyi olmamı istiyorsan ses çıkarmayacaksın” dedim, “Bir de hemen yatak muhabbetine girme lütfen Alp, tamam mı?” İstediklerimi uzun süredir ilk kez bağırmadan, ağlamadan, kararlılıkla dile getirmem onu şaşırtıp susturmuştu. Sigara konusunda çok rahatsız olduğu hâlde hiçbir şey demedi. O geceden sonra, sevişmek için beni kandırma, okşama, havaya sokma eylemlerine de son verdi.

Karanfil Apartmanı Gül Saray

Çocukluk yıllarımı düşündüğümde aklımda ilk yer edenin, annemin evde kurduğu egemenlik olduğunu görebiliyorum. Annem, varlıklı bir ailenin tek çocuğu olarak büyümüş. Anneannem ile dedem, onu katı bir disiplinle yetiştirmişler. Onlarla ilgili hatırladığım en belirgin şey, çok kibirli oldukları... Aynı kibri anneme de bulaştırmışlar. Herkesten üstün olmak, kusur kabul etmemek, mükemmel olmak için en katı biçimde eğitilmek ve eğitmek. Şımarıklık kesinlikle yok, kurallara karşı çıkmak yok. Aile çevresi dışındaki insanlarla olan ilişkilerdeyse, dışarıya hiçbir sırrı, sıkıntıyı belli etmeden her şey yolunda gidiyormuş izlenimi vermek ve seviyece bizlerden daha alt sınıfta olanlarla aramıza gereken mesafeyi koymak başlıca kurallar. Bu seviye maddi de olabilir, manevi de. Eğer muhatap olduğumuz insan bizim kadar varlıklı yahut kültürlü değilse, o kişiyi aşağılamadan hayatımıza dahil etmeliyiz, terbiyesizlik yapmadan ona mesafemizi belli etmeli, ondan hayatımız için gerekli olan şeyleri alıp yolumuza devam etmeliyiz. İşte annem beni bu kurallarla büyüttü. Geçmişe dönüp baktığımda, aynı tavrı evlilikleri boyunca babama da gösterdiğini görüyorum.

Mutsuz bir çocuk değildim ama annemle babamın birlikte mutlu olmadıklarını sezebiliyordum. Evde hep soğuk bir hava hâkimdi. Babamla azıcık şımararak oyun oynasak, biraz sesimizi yükseltsek annem bizi ya bakışları ya da sert sesiyle uyarırdı. Babam sıcacık bir insandı. Onunla ilgili çok güzel anılarım var, özellikle tatil zamanlarına dair. Hafta içi çok çalışır, eve yorgun gelir, bir de annemin pek çok konudaki kibirli yorumlarını, eleştirilerini dinler,

hatta ondan sık sık azar işitirdi. Sesini çıkartmaz, sakinlikle cevap verir, kavgaya yol açacak gerginlikleri geçiştirmesini bilirdi. Bu açıdan babam, kocama benziyordu. Tek fark, evliliklerinde annem, babamın hayatını yönetiyordu, benim evliliğimdeyse Alp hayatımızı yönetiyordu.

Babamın da katlanamadığı bir an gelmiş olmalı, çünkü ortaokul yıllarımda babamdaki değişiklikleri sezer olmuştum. Annemin onu yönetmesine hâlâ ses çıkarmıyordu ama alışkanlıklarında, yaşam tarzında bazı belirgin değişiklikler vardı ki, bunlar annemi rahatsız ediyordu.

Babam bakımına, giyimine eskisinden daha çok özen gösterir olmuştu. Komşumuz Nurten Hanım'ın kocasıyla koşuya ve saunaya gidiyor, önceden hiç âdeti olmadığı hâlde pahalı parfümler kullanıyor, en âlâ tıraş losyonları ona dayanmıyordu. Eskisinden daha neşeliydi ve annemin söylenmelerini fazla önemsemiyor gibiydi. Annem huy-suzluk edip kavga çıkardığında dalga geçer gibi gülümsemeye bile başlamıştı. Akşamları yemekten sonra mutlaka viski içmeyi de alışkanlık hâline getirmişti. Bazı geceler yatak odalarından annemin kavgacı sesi daha sık yükselir hâle gelmişti ama babam, Alp'in bana yaptığı gibi, anne-me cevap vermeden, bu tek yönlü kavgaları becerikli bir biçimde geçiştiriyordu.

Annem suçu karşı komşumuz Nurten Hanım'ın kocası Yavuz Bey'de buluyordu. O adam alıştırmıştı babamı bu hayat tarzına. Etiler'deki İlkbahar Sitesi'nde, Karanfil Apartmanı'nın dördüncü katındaki karşı dairemize onlar taşındıktan kısa süre sonra ahabap olmuştuk. Hafta sonları sıklıkla gece gezmelerimiz olurdu; ya biz onlara giderdik ya da onlar bize gelirdi. Annem ile Nurten Teyze pek sıkı fıkı olmuşlardı. İki koca da iyi anlaşıyor, misafirliklerde satranç oynayarak, politikadan, iş hayatından bahsederek güzel zaman geçiriyorlardı. Nurten Teyze ile kocasının çocukları yoktu. İyi anlaşılan bir karıkoca izlenimi veriyor-

lardı. Babam ile Yavuz Amca fazla samimi olana dek, hoş bir komşuluk söz konusuydu.

Bir gün okuldan eve geldiğimde, annem kapıyı kızarmış, şiş gözlerle açtı. Annem ve ağlamak... mümkün değildi bu... Annemin ağlayabildiğini ilk o zaman fark etmiştim. Ona sarılmama yalnızca doğum günü, yılbaşı, anneler günü gibi özel zamanlarda yahut hasta olduğumda izin verirdi. Bu sefer atılıp boynuna sarılınca bir süre kıpırtısız kaldı. Gözlerinden yaşların sessizce akıp boynumu ıslattığını hatırlıyorum. Ancak birkaç dakika sonra kendini toparladı ve sertçe, ikinci çayı için hazırlanmamı, elimi yüzümü yıkamamı söyledi. Anneme neden ağladığını sormaya çekindiğim için, ikinci çayından sonra odama çekilip ödevlerimi yapmaya başladığımda, telefon konuşmasını işitip kapımı ses çıkarmadan açtım ve dinledim. O zamanlar hayatta olan anneannemle konuşuyor ve ağlıyordu.

“Biriyle ilişkisi var, kesin...” diyordu. “Kim olabilir, bilemiyorum henüz. O Yavuz denen adam alıştırmıştır bunu çapkınlığa. Münasebetimiz zaten uzun süredir yok, anne... Ama bunun dışında evliliğimiz gayet güzel gidiyordu, biliyorsun. Şırfıntı bir sekreter bunun aklını çelmiş olacak... Geçicidir, maceradır diye şu an bir şey anlamamış gibi yapıyorum. Hafta sonları neredeyse hiç yok evde. İş gezileriymiş falan filan... Palavra, metresi var bunun kesin, kim bilir nerelerde yediriyor paraları kadına...”

Duyduklarıma inanamıyordum. O gece uyuyamadığımı, sürekli annemin sözlerini düşünüp yatakta döndüğümü, babamın da gece eve gelmediğini hatırlıyorum. Yine bir iş gezisinde olmalıydı yahut annemin dediğine göre metresinin yanında. Babam böyle şey yapacak adam değildi, etrafta beyefendiliğiyle ve örnek babalığıyla tanınırdı. Ama o yıl bambaşka bir insan olmuştu ve galiba gerçekten annemi aldatıyordu. Ben de bu kanaate vardığım hâlde babamı kesinlikle suçlamıyor, hatta onun için mutlu oluyordum.

Sanki eskisinden daha neşeli bir adamdı. Annemin bas-kııcılığı, söylenmeleri beni bile o yaşıta nasıl yormuş olmalı ki, babamın canlılığı anlayamadığım bir biçimde beni mutlu ediyor, diğer yandan annemin durumunu düşünüp üzüyor, suçluluk duygusuyla kendimi yiyip bitiriyordum. Yıllar sonra düşündüğümde, aslında on dört yaşımıdaki aklımla anlayamadığım şeyin farkına vardım: Babam o sıralar “yaşıyor”, hayatın tadına varıyordu ve ben bunu belli belirsiz sezip babam adına seviniyordum. Her şeye rağmen babam, belki de birazcık özgür, epey de mutluydu işte... Çünkü ilk kez aşkı tadıyordu. Bunu sonradan, büyüdüğümde düşünüp anladığım zaman yüreğim sızlamıştı.

İlk dedikodular duyulmaya başlamıştı. Oturduğumuz sitenin apartmanlarına yayılan laflar, annem misafirliklere gittiğinde ona yönelen bakışlar, ima edilenler, annemin dışarıdan hiç umursamıyormuş, öyle bir şey yokmuş gibi davranmasını zorlaştıracak derecede ağırdı. Bizim apartmandaki bir kadın, babamı gündüz vakti yan dairemizden aceleyle çıkarken görmüştü ve o sırada annemin kuaförde olduğu söylentisi ortalıkta dolaşıyordu. Bu bilgileri annem ile anneannemin yaptığı konuşmaları gizlice dinleyerek ediniyordum. Durum korkunçtu. Babamın, annemin en yakın komşusu, arkadaşı Nurten Teyze’yle ilişkisi vardı. Nasıl olup da hiç çaktırmadan ilerletmişti bu işi, nasıl ve nerede buluşuyordu babamla, akıl alır gibi değildi ama bir yolunu buluyorlardı demek ki. Nurten Teyze hoş kadındı. Peroksit sarısı saçları, Charlie’nin Melekleri dizisindeki aktrislerinki gibi havalı, tırnakları hep uzun ve kırmızı ojeli, sigara içmekten kalınlaşmış çekici bir sesi olan boylu boslu bir kadındı. Çirkin olmamasına ve bakımına, giyimine çok özen gösteren bir kadın olmasına rağmen annem, onun albenisiyle yarışamazdı. Nurten Teyze ile kocası çevrede mükemmel çift olarak görülürdü, çünkü Yavuz Amca da yakışıklı adamdı. Hatta ona erkek güzeli bile denebilir-

di. Yine de Nurten Hanım'a kocasının güzelliği yetmemişti anlaşılan ve annemin deyimiyle "pek bir tıfıl" olan babamda ne bulduysa bulmuştu.

Annem bir süre sabırla bekledi. İkisini aynı yatakta basıp rezalet çıkarmak yapacağı son işti. Böyle bir şey olacağına ölse daha iyiydi.

El âlemin ağzına laf vereceğine, hiçbir şey bilmiyormuş havalarında yaşamına devam eder, bu ilişki bitene dek beklerdi. Elbet bir gün birbirlerinden bıkacak, görüşmeyi sona erdireceklerdi, çünkü annemin, anneanneme anlattığına göre, Nurten Teyze asla kocasını bırakmazdı. Bu bir gönül macerası, orta yaş kriziydi ikisi için de.

Yine de annemin kendini tutamayıp kavgaya çıkardığı zamanlar oluyor, yatak odasında gece geç vakit, ben işitmeyeyim yahut komşulara ses gitmesin diye kısıp sesle babamla tartışıyorlardı. Gizlice odamdan çıkıp kapıya kulağımı yaslayarak dinleyebildiğim kadarıyla, artık babam da duruma dayanamaz olmuş, annemin kavgalarına cevap vermeye başlamıştı. "Yok öyle bir şey, Suzan... Asla yok... Nurten ve ben, mümkün değil, sana yemin ederim aramızda hiçbir şey yok..." diyerek babam hep reddeder, annem ağlardı. Annemin birkaç kez o müthiş gururuna yenildiğine bile şahit olmuştum. Bir gece, "Kimse kim, Nurten ya da değil, bırak onu, ne istersen yaparım, sözünden çıkmam, yeter ki el âleme diyecek laf kalmasın, rezil oluyoruz, artık çok yorulduk rol yapmaktan..." dediğini işitmiştim. Annemin babam karşısında düşeceği durumlar değildi bunlar. O sıralar kapı dinlemelerimin hemen sonrasında, yatağımın içine gömülüp sessizce ağlar, yalnızca annemin düştüğü duruma değil, başkalarının lafına bu kadar önem verişine de üzülürdüm. İçimden isyan duyguları yükselir, annem için hem kahrolur hem de çocuk aklımla ona kızardım.

Sanırım boşansalar, babam istediği hayatı yaşasa, dedi-kodu olmayan bir yere taşınsak hepimiz için daha iyi ola-

caktı. Ancak annem, kibri ve gururu yüzünden böyle bir çözümü bir türlü kabullenemiyor olmalıydı. Bu durum yaklaşık bir yıl kadar sürdü. Tüm olanlar boyunca, annemin bana verdiği o katı disiplin sonucu, her şeyin farkında olmama rağmen hiçbir şey bilmeyen masum çocuk rolünü başarıyla oynadım ve âdeta anneme dönüşüp küçük bir Suzan olarak, gururumdan ödün vermeden hayatımı sürdürdüm. Okulda dolaşan söylentilere, bazı öğretmenlerin acıyarak beni süzmelerine, sınıfta bizim sitede oturan haylaz bir oğlanın yaydığı aptalca laflara kendimi kapadım.

Baş etmekte en çok zorlandığım şey, dedikoduların bir spot lambası gibi üzerimize yönelmiş rahatsız edici ışığı değildi; eve çökmüş karamsar havaya da neredeyse alışmıştım. Beni delicesine huzursuz eden, sık sık gördüğüm korkunç rüyalar. Bu rüyaları çoğunlukla, babamın eve gelmediği hafta sonları gördüğümü hatırlıyorum. Onun evde olmayışı endişeye kapılmama neden oluyordu ve kötü şeylerin olmasından çok korktuğum için geceleri kâbuslarla boğuşmak zorunda kalıyordum. Aslında hep aynı rüyayı görüyordum, ancak her seferinde değişikliklere uğramış bir hâlde gösteriyordu bana kendini. Babam, bazen Etiler'deki evde, bazen Ayvalık'taki yazlık evimizde, bazen de tanımadığım bir odada havada uçuyordu. Belinden üstünü asla görmüyordum ama o olduğunu biliyordum. Her rüyada, üzerinde şık pantolonlarıyla ayakkabıları vardı. Ayakkabıların bağcıkları çok sıkı bağlanmış olduğu için babamın ayakları acıyordu, bunu bilmeme rağmen hiçbir şey yapamıyordum, çünkü ne kadar zıplasam da babamın havada uçtuğu odaların tavanları çok ama çok yüksekti. Bacakları aşağı sarkmış havada geziniyor, bense balon yakalamaya çalışır gibi sıçrayıp onu tutmaya çalışıyordum.

On beşinci yaş günümünden birkaç gün önce patlak veren bir olayla bütün yaşamımız değişti. Kaçınılmaz olan şey sonunda gerçekleşmişti. Bunun bir gün olacağını seziyor-

dum galiba. Eli kulağında, babamın yakalanacağı anı bekliyordum belli belirsiz. İşte nihayet olmuştu. Babam yan dairede yakalanmıştı. Olayın ayrıntılarını bir türlü tam olarak öğrenemiyordum ama o gece evde, apartman sakinlerinin işitmesinden bile çekinilmeyecek bir kavga çıkmıştı. Ne korkunç bir geceydi... Annem belki de hayatında ilk kez kendini koyvermiş, saçı başı dağınık, avaz avaz ağlayıp bağırarak, o pek küçümsediği histerik ve gurursuz ev kadınlarına dönüşmüş, kendini yerlere atarak sinir krizi geçiriyordu. Anneannem ile dedem de gelmiş, kalp hastası olan dedem fenalaşmış, komşularımız tarafından hastaneye götürülmüştü.

Ben odamda kendi başıma oturmuş, sessizce ağlıyordum; kimsenin benimle ilgilendiği yoktu. Dedem apar topar hastaneye götürüldükten biraz sonra babam odama girdi. O da ağlamıştı; gözlüklerini çıkarmıştı ve gözleri kıpkırmızıydı. Yatağımın önünde diz çöküp ellerimi buz gibi avuçları içine aldığı ve defalarca öptüğünü hatırlıyorum. “Canım kızım, beni affet, beni affet...” deyip duruyordu. Babamın yandan ayrılmış kahverengi saçlarını, favorilerini, yüzünü, onu teselli edercesine hiçbir şey söylemeden, sessiz gözyaşlarım eşliğinde okşadığını, onu sakinleştirmeye çalıştığını hatırlıyorum. Babam bana sımsıkı sarıldığındaysa hıçkırıklara boğulmuştum. Yatak odasına girdiğinde peşinden fırladım, birkaç parça eşyasını bir valize çabucak yerleştirip toparlandığını gördüm. Kapı ağzında ona baktığını görünce bana yeniden sımsıkı sarıldı, alnıma dudaklarını bastırarak hayatım boyunca unutamayacağım bir öpücük kondurdu ve evden çıkıp gitti. Bu babamı son görüşümdü. Birkaç gün sonra, babamın ölüsü, Beşiktaş’ta bir otelde bulundu. Kendini asmıştı.

İlk başlarda babama çok kızdım, kendini öldürmesini kabullenemedim, çünkü babam insanların lafına annem kadar kulak asacak bir adam değildi. Kendini öldürmeyip

annemden boşanarak hayatına şekil verebilirdi. Gerçeği bir süre sonra, annemin geçirdiği bir sinir nöbeti sırasında, ağlaşmalar, bağırışmalar içinde bana anlatan, babamı savunmamı kaldıramayıp ilk kez o asil ve kibirli tavrından sıyrılıp kendi tabiriyle “sokak karıları” gibi haykıran anne-annemden öğrendiğimde, babamın kendini öldürüş nede-nini tam olarak anladım.

Bir süre boyunca benden saklanan gerçek; başarılı, saygın bir avukat olarak tanınan, iyi aile babası Önder Berksoylu’nun, Nurten Teyze’nin evinde, Nurten Teyze’nin bizzat kendisi tarafından Yavuz Amca’yla yatak odasında sarmaş dolaş basıldığıydı. Bunun üzerine rezalet çıkaran Nurten Teyze sayesinde konu komşu olanı biteni öğren-mişti. Şimdi bile pek çok insan için tabu olan bu türden ilişkiler, 80’li yıllarda nasıl bir skandaldı kim bilir...

Tüm bunlar yetmiyormuş gibi, Yavuz Amca örnek çıkmış, karısını, pılısını pırtısını toplayarak olayın ertesi günü İstanbul’dan ayrılmış, önce yurtdışına, sonrasında Allah bilir nereye gitmişti. Yani Yavuz Amca, babamla yaşadığı aşka sahip çıkmamış, bir daha babamın yüzüne bakmamış-tı; babam gibi düzenini bozmayıp eski yaşamına dört elle sarılmış olmalıydı. Babam’sa müthiş bir uçuruma yuvarlan-mış, çıkış yolu görememişti. Yavuz Amca’ya hissettiği duy-gular kim bilir ne denli yoğundu ki, onun sahte yaşamına sığınmasını, kendisini bir daha görmek istememesini kal-dıramamıştı. Tüm bunların ardından, işyerinde, toplumda, arkadaş çevresinde konumu ne olacaktı, en çok da benim yüzüme nasıl bakacağını düşünmüştü muhtemelen...

İlk birkaç yıl olayı kabullenemesem, böyle bir şey olmamış gibi davransam da, sonradan büyüdükçe babamı anlamaya başladım. Babam gizli eşcinseldi ve zamanının baskıları yüzünden heteroseksüel bir yaşam sürmeye zor-lamıştı kendini. Ancak karşı daireye taşınan ve kısa sürede aralarında bağ oluşan bir başka gizli eşcinsel Yavuz Bey’e

âşık olması, yaşamı boyunca bastırıldığı duyguları su yüzüne çıkarmış, kendini akıntıya bırakıvermişti.

Babamın ölümünden sonra apar topar Etiler'den taşındık ve yalnız evimiz değil, her şeyimiz değişti. Karanfil Apartmanı'ndan mümkün mertebe uzaklaşabilmek, yeni bir hayata başlamak için Moda'da bir daireye taşındık ve okulumu da değiştirdik. Bu seferki okulum evimize daha yakındı, anneme göre İstanbul'un en iyi özel okulu-
luydu. Burada ve yeni apartmanımızda, hiç kimse babamın "utanç" dolu kimliğini bilmiyordu. Kalamış'ta oturan anneannem ile dedeme de yakın olduğumuz için çok sık bir araya gelmeye başlamıştık. Annem eskisinden huysuz, musibet, daha da çekilmez bir kadın olmuştu. Babamın yaşattığı şok, annemin kibrini, küçük dağları ben yarattım havalarını söndürmüş, bir aşağılık duygusuna dönüştürmüştü. Yine de çabuk toparlandı ve kendini benim eğitimime ve sık sık hastalanan dedemin bakımına vererek oyalandı. Böylece Moda'daki yeni evimizde, Gül Saray Apartmanı'nın Adalar manzaralı en üst katında yeni bir yaşama başladık.

Tüm bunları defterime ayrıntılarıyla yazarak yıllar sonra yüzleşmeye başladığım bir sabah, hatırlamanın ağırlığıyla yorulup ara verdim. Aziz Bey'e sonraki seansta anlatacaklarımın provasını yapmak niyetiyle başlamış, kendimi yazmaya kaptırmıştım. Moda'daki günlerimizi anlatmaya başladığımda birden üzerime bitkinlik çöktüğünü, o bezdirici uyuma isteğinin zihnimi kapladığını fark ederek yatak odasına gidip uzandım. Karmaşık rüyalarım içinde babamı karanlık bir otel odasında, tavana asılı sallanırken gördüm. Uyandığımda kendimi hiç iyi hissetmiyordum. Belki doktora gitmek, geçmişini deşip hatırlamak iyi bir fikir değildi. Belki boşlukta salınan anlamsız hayatıma devam

etmeli, yüzleşmemeliydim. Böylesi daha kolaydı. Ancak bunu düşünür düşünmez midemi bulantılar kapladı, sanki görünmez bir güç boğazımı sımsıkı kavrayıp beni nefessiz bıraktı. Hayır, böylesi daha kolay değildi, daha zor, daha sıkıntı vericiydi. Hiçbir şey yapmadan hayatıma devam etme fikrine artık katlanamayacağımı, acı verse bile geçmişteki bazı şeyleri deşme, hatırlama, anlatma eylemlerinin diğer seçenekten daha iyi olduğuna karar verdim. Defterime, Aziz Bey'e anlatacağım şeyleri yazmaya devam edecek, bazılarını gerçekten anlatacak, bazılarımıysa kendime saklayacaktım. Böylesi en doğrusuydu.